

Hvad jeg har villet udtale, er altsaa, at jeg meget vilde ønske, at de Herrer vilde lade det, som vedrører det Ansvar, jeg muligens kunde have paadraget mig ved den Maade, hvorpaa jeg i den Tid, jeg har staaet i Spidsen for Cultusministeriet, har bestyret dette Ministerium, ligge udenfor nærværende Sag, og vilde afgive deres Stemme i Sagen paa en saadan Maade, som Sagens Alvor synes at gjøre Krav paa, og ikke efter en Stemning eller Mistemning mod Ministeren.

Høgsbro: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Høgsbro: Den ærede Minister sagde forrige Aar i Landsthinget om Nyslinge Friemenigheds Daab, at den ikke blot var christelig gylbig, men tillige udtrykkelig, at den var kirkelig gylbig. — Jeg har ganske vist ikke villet tillægge den ærede Minister alle de Handlinger, jeg før omtalte. Jeg vidste meget vel, at flere af disse Handlinger laae forud for den Tid, da den ærede Minister indtog sin nuværende Stilling; men jeg anførte dem ogsaa kun som Vidnesbyrd om den Aand, der i de sidste Aar havde gjort sig gjældende i vor Kirkefællesskab og var bleven mægtigere og mægtigere, indtil den tilsidt havde fundet det Udtryk gennem den ærede Ministers Mund, som jeg særligt fremhævede.

Sage: Det Andragende, som jeg antager har havt en væsentlig Andeel i, at dette Lovforslag er fremkommet, nemlig: „Andragendet til Danmarks Rigsdag“ fra Nyslinge, Ringe og flere andre Sogne, anfører som Grund til, at denne Menighed ønsker at blive i Folkekirken, Følgende: „Vi ere ikke blinde for de Færer og Fristelser, som et mindre kirkeligt Samsfund, der i menneskelig Henseende støtter sig alene til sig selv, ofte kan komme til at ligge under for ved at staae løsrevet fra det større Samsfund, ja, maaskee tilsidt i et Stridsforhold til det.“ Jeg antager, at disse Ord ere i al deres Simpelt, og dog i deres

Styrke og Veltalenhed, et Svær til den ærede Folketingsmand for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle), som var forhauset over, at denne Menighed vilde forblive i Folkekirken og ikke træde ud af den. Det „Nye“, som han vilde give os, havde allerede faaet sin Besvarelse. Men der er, troer jeg, tillige i de anførte Ord en suut Anerkjendelse af, at netop den Menighed føler, at der har hersket en ikke ringe Frihed i Folkekirken; ellers vilde den ikke saa brændende ønske at blive i Folkekirken. Denne Menighed har gjort Offre, der ere sjældne her i Landet, og dette staaer som det første stærke Vidnesbyrd i den nyeste Tid om, at en Menighed vil gjøre mange Slags Offre, ikke blot af Penge, for at den ikke skal komme i det Stridsforhold, som den frygter. Menigheden har, som sagt, gjort store Offre, ikke blot i Penge, — den høitærede Kirke- og Undervisningsminister kunde ikke med Grund sige, at de ikke have bragt andre Offre; de have bragt Offre, som maae tiltale os og bringe os til at række Haanden ud, for at hjælpe dem. Der er ogsaa en anden Grund, som gjør, at vi naturligt ere opfordrede til at virke til, at Menigheden ikke kommer i det Stridsforhold, som den frygter. Den Mand, som er Sjælesørger for den Menighed, er bleven afflediget. Jeg skal alveles ikke gaae ind paa denne Affledigelse; jeg dømmes den paa ingen Maade; vedkommende Regjering har handlet under sit Ansvar og ifølge sin Myndighed, og ville vi brage den til Ansvar for, hvad der er skeet, maatte det skee paa en anden Maade end under Behandlingen af en Lov som denne. Det troer jeg imidlertid at turde sige, at der ikke er en Eneste i selve den Regjering, som affledigede den Mand, der jo vilde sige, at det ene og alene er af politiske og ikke af kirkelige Grunde, at Affledigelsen har fundet Sted. Jeg er overbevist om, at Enhver i Regjeringen maatte erkjende, at det var en nidkjær, veltalende Ordets Forhynder, som var elsket af sin Menighed, og som man paa ingen Maade vilde berøve denne, hvis ikke de politiske Grunde havde været tilstede. Som den høitærede Minister har anført, er jo en Præstis Stilling i den Grad sammensat af en borgerlig og en kirkelig Virksomhed, at det kan være i sin